

نگاهی به شرایط ورزشی - سیاسی مصر
به مناسبت راهیابی این کشور به جام جهانی ۲۰۱۸

از محمد صلاح تا عبدالفتاح السیسی!

پرهیز از هرگونه تنش در آستانه انتخابات وضعیت اضطراری و حالت فوق العاده در مصر را برای سه ماه دیگر تمدید کرده بود. اواز این راه مجوز بسط دادن حکومت اش و حاکم ساختن خود بر فضای انتخابات را کسب کرده بود و اجازه نمی داد که سایر عناصر وار کان کشور و منجمله احزاب سیاسی فضای پیش ساخته انتخاباتی را بر علیه وی مشوش سازند. به مطبوعات وابسته دستور داده شده بود در دل یک پروسه پرو پاگانی تاجایی که می توانند از دستاوردهای السیسی طی چهار سال قبلی بگویند و فضا را طوری جلوه بدهند که بنظر برسد اگر او برود و فرد دیگری مسئول کار شود، مصر وارد بلوایی بزرگتر از ماه های منجر به برکناری محمد موری در اواخر سال ۲۰۱۳ و اوایل ۲۰۱۴ خواهد شد.

از بوتین تا مبارک

السیسی دو نوع برخورد با مردم کشورش و یا هر مخالف و داخلی خارجی داشته است. اواز یک سو پزی مثل ولادیمیر بوتین گرفته و بوتین مردی است که می گوید باید روسیه را به محکمترین و ایمن ترین شکل هدایت کرد و این که خارجی ها این روش را به چه میزان به دیکتاتوری تشبیه خواهند کرد، کوچک ترین اهمیتی برای او ندارد. مدل دوم حکومتی سیسی، مدل حسنی مبارک است که جلو آزادی خواهان را گرفت و مدعی بود که نظامی ها هیچ نقش مهمی در گرداندن امور در مصر ندارند و نوعی دمکراسی صوری را در کشورش نوید می داد که ادغامی موهوم از مدل های غربی با نگره های شرقی بود.

در قالب های صوری

امروز دمکراسی ادعایی سیسی چیزی جز خشونت در قالب های غربی و صوری نیست و آشکارترین و عمده ترین قربانی این سیستم حذفی، ژنرال احمد شفیق آخرین نخست وزیر مصر در دوران زمامداری

حسنی مبارک بوده است. وقتی او چندی پیش اعلام شرکت در انتخابات بهار امسال کرد، خشم سیسی و هم پیمانان او را برانگیخت و چنان در کوتاه مدت متهم به فساد اداری و اختلاس و ارتشاشد که از کورس رقابت خارج شد و اعلام انصراف از انتخابات داده البته در این حد فاصل امارات که نزدیکترین دوست و حامی سیسی است شفیق را از دوی دیپورت و به مصر ارجاع کرد و او در آن جامدتی در انتظار دیده نمی شد تا این که سر و کله اش از نو پدیدار شد و این بار به صراحت گفت که خیال شرکت در انتخابات را ندارد.

سوء استفاده گرا تثنی؟!

بلایی که بر سر ژنرال سامی عنان آمد، کمتر نبود. او رئیس سابق ستاد مشترک نیروهای مسلح مصر است ولی کافی بود اعلام کند که می خواهد در انتخابات شرکت کند زیرا بلافاصله شورای مرکزی ارتش مصر با انتشار بیانیهای تصریح کرد که وی از یک سو با سوء استفاده از موقعیت ارتشی اش می خواهد بر جای سیاست کشور بایستد (مگر السیسی کاری بجز این کرده است!؟) و از جانب دیگر با فعال شدن در زمینه های سیاسی موقعیت ارتشی ها را نزد مردم که باور دارند سران ارتش فقط باید در خدمت دولت باشند (و نه رئیس کابینه) هست و توأم با بدبینی کرده است و بدبھی بود که عنان هم شهامت خود را از دست بدهد اما قبل از این که

راهیابی مصر به مرحله نهایی جام جهانی فوتبال ۲۰۱۸ پس از ۲۸ سال دوری این کشور از ادوار پایانی این پیکارها به معنای نوعی احیا و نسانس در این کشور چه در ابعاد ورزشی و چه در ابعاد سیاسی است. آنهایی که تصور می کنند تیم ملی مصر فقط بر محمد صلاح فوق ستاره تیم لیور پول انگلیس تکیه دارد اشتباه بزرگی کرده اند و در عین حال افرادی که معتقدند مصر صاحب یک دولت نظامی سر کوبگر نیست و به ورزش و منجمله فوتبال بهای زیادی می دهد، مثل قشر اول اشتباه بزرگی را مرتکب شده اند. مصر می داند که نبرد گروه اول جام جهانی بیست و یکم با همدسته هایی مثل روسیه میزان به شدت نزول کرده جام، عربستان فاقد کلاس لازم و وارو گوئه تقریباً متوسط بهترین قرعه ای است که می توانست شامل حالش شود و افتادن در هر یک از ۷ گروه دیگر به مثابه حذفی بی گفتگو بود و هر چند حالا هم بالا رفتن از گروه اول سخت نشان می دهد اما لااقل مصر می تواند خوشبین باشد که در صورت استفاده از تمامی توانش و شعبده بازی های صلاح که پیش از گلزنان لیگ انگلیس شده است شاید سرزمین فرعون به بزرگترین افتخار تاریخ فوتبالش برسد و جزء ۱۶ تیم مر حله حذفی باشد. هر چند مصری های اصیل و قدیمی معتقدند با نسل قبلی خود شامل برادران «حسن» که یکی بیش از ۱۳۰ و دیگری فزون تر از ۱۷۰ بازی ملی انجام دادند، بار چهارم با فتح جام ملت های آفریقا به کاری بزرگتر نایل آمدند و فقط امثال غنا و کامرون به چنین افتخاراتی نزدیک شده اند.

سهم چشمگیر تر سایر آفریقایی ها

مشکل مصر این بود که درست در زمان او جگیری کامرون، نیجریه و سپس ساحل عاج در فوتبال آفریقا باروت فوتبال این کشور آب خورد و کم اثر شد و با این که در آن مقطع زمانی نیز مصر جام ملت ها را برد اما این کامرون بود که در جام جهانی ۱۹۹۰ آرژانتین را بر دو این نیجریه بود که فخرمان فوتبال المپیک ۱۹۹۶ شد و فوتبال برای مصر در عصر انور سادات و حسنی مبارک وسیله و جبهه ای برای فرو خوردن خشم ناشی از سرکوب مردم اسلام خواه و آزادی طلب توسط دولت های فاسد این دو سپرده غرب و شریک اسرائیل غاصب بود و با این که در دوره کوتاه محمد مرسی گشایش هایی در زندگی مردم حاصل آمد اما حالا که السیسی ژنرال بی اختیار و گماشته غربی ها بر مصر حکم می راند، فوتبال و نماد جدید آن در مصر یعنی محمد صلاح فقط به وسیله ای برای دلخوشی و سرگرمی مردم رنج کشیده این کشور تبدیل شده اند.

ناراضی ها در مصر

انتخابات اخیر ریاست جمهوری مصر در شرایطی درون مرزها و حتی در کشورهای دیگر برای اتباع مصر برگزار شد که نوعی ابرهای تیره و بدگمانی بر کشور کلیدی شمال آفریقایی سایه انداخته بود و اگر مشت محکم نظامی هایی را که با سرکردگی ژنرال عبدالفتاح السیسی بر کشور حکم می رانند، نایده بگیریم، کمتر قشری در این کشور از آنچه روی داد و می دهد راضی است. چه چیزی از این بدتر که نتیجه این انتخابات حتی بر گزار نشده از قبل مشخص نبود و «ژنرال» با بهانه

*** فوتبال مصر به رغم چهار بار فتح جام ملت های آفریقا هرگز آزاد و رها از تأثیر گذاری های سیاسی نبوده و دولت های سر سپرده این کشور از آن انواع بهره برداری ها را کرده اند**

مشکل مصر این بود که درست در زمان او جگیری کامرون، نیجریه و سپس ساحل عاج در فوتبال آفریقا باروت فوتبال این کشور آب خورد و کم اثر شد و با این که در آن مقطع زمانی نیز مصر جام ملت ها را برد اما این کامرون بود که در جام جهانی ۱۹۹۰ آرژانتین را بر دو این نیجریه بود که فخرمان فوتبال المپیک ۱۹۹۶ شد و فوتبال برای مصر در عصر انور سادات و حسنی مبارک وسیله و جبهه ای برای فرو خوردن خشم ناشی از سرکوب مردم اسلام خواه و آزادی طلب توسط دولت های فاسد این دو سپرده غرب و شریک اسرائیل غاصب بود و با این که در دوره کوتاه محمد مرسی گشایش هایی در زندگی مردم حاصل آمد اما حالا که السیسی ژنرال بی اختیار و گماشته غربی ها بر مصر حکم می راند، فوتبال و نماد جدید آن در مصر یعنی محمد صلاح فقط به وسیله ای برای دلخوشی و سرگرمی مردم رنج کشیده این کشور تبدیل شده اند.